

НЕБЕСНА КРИЖИЦЯ

**А хто п'є воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 1 (128)
січень 2024 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Коли ми читаємо в Євангелії від Луки про народження Божого Сина Ісуса Христа, то там також розповідається і про народження Івана Хрестителя. Як ми можемо зрозуміти, мати Ісуса Марія являлась родичкою матері Івана, Єлисавети. За віком Іван Хреститель був старший від Ісуса Христа всього на шість місяців. Про Івана можна сказати, що він був дитям Божої обітниці, адже його батьки були вже досить похилого віку, коли Єлисавета завагітніла своїм первістком. Батьком Івана був священник Захарій, який все життя служив Богу в храмі згідно з постановами про священство. Він ревно молився, щоб Бог благословив їх сім'ю дітьми. Проте, роки йшли, а Бог не відповідав на молитви Захарія. Напевно, він вже змирився з думкою про те, що помре бездітним. Але одного разу в житті Захарія сталося диво.

«Сталося ж, як служив він порядком черги своєї перед Богом, то за звичаєм священства довелось йому кадити, увійшовши в храм Господній... Явився ж йому ангел Господній, стоячи праворуч жертovníка кадильного. І жахнувся Захарій, побачивши ангела, і страх напав на нього.

Ангел же сказав до нього: «Не лякайся, Захаріє, бо вислухана молитва твоя, і дружина твоя Єлисавета народить сина тобі, і назвеш його Іван. І буде радість тобі і втіха, і багато народженню його будуть радіти. Буде він великий перед Господом, ні вина, ні міцного напою не п'є, а Духом Святим сповниться він ще з утроби матері своєї. І багато синів Ізраїлевих він наверне до їхнього Господа Бога. І йтиме він перед Ним духом і силою Іллі, щоб навернути серця батьків до дітей, і неслухняних до мудрості праведних, приготувати людей для Господа».

І промовив Захарій до ангела: «По чому я знайму це? Адже я старий, і дружина моя вже в літах». У відповідь ангел сказав йому: «Я - Гавриїл, який стою перед Господом; і послано мене промовити до тебе та сповістити тебе про це. І ось ти замовкнеш, і не зможеш говорити аж до дня, коли станеться це, за те, що не повірив ти словам моїм, які справдяться у свій час!»...

А коли він вийшов, то не зміг промовити до людей, і зрозуміли вони, що він бачив видіння у храмі, бо кивав до них – і залишався німим.

ВОДИ ЙОРДАНУ

А коли закінчилися дні служіння його, то пішов він до дому свого. А після тих днів зачала Єлисавета, дружина його, й таїлась п'ять місяців, кажучи: «Так мені дав Господь у ці дні і зглянувся, щоб зняти з мене докір між людьми.» (Лк. 1:9-25).

Слово Боже, дане священнику Захарії через ангела Гавриїла, одразу було приведення, – його дружина завагітніла. Коли Єлисавета народила сина, то на восьмий день до них прийшли сусіди і родина, щоб обрізати дитя та дати йому ім'я. На честь батька його хотіли назвати Захарієм, але мати заперечила їм, сказавши назвати його Іваном. Тоді родичі запитали у батька про ім'я дитини. Оскільки Захарій так і не міг розмовляти, то написав на табличці слова: «Його ім'я – Іван». Тієї ж миті його уста відкрилися і він заговорив, прославляючи Бога. І всі почули про це чудо, та й говорили поміж собою – що ж це за дитина буде? А дитя і насправді було особливе, всі бачили, що рука Господня була із ним. Хлопчик зростав та зміцнювався духом, і перебував у пустині до дня свого явлення народу Ізраїля. Коли Бог відкрив уста Захарії, то він у натхненній пророчій промові звістив про місію свого новонародженого сина: «А ти, дитино, пророком Всевишнього зватимешся; ходитимеш перед лицем Господнім і приготуєш дорогу Йому, щоб давати знання спасіння людям Його у прощенні гріхів їхніх, по благодаті милості Бога нашого, якою відвідало нас Світло світанку з висоти небес, щоб просвітити тих, що сидять у темряві і в тіні смертній, щоб направити ноги наші на дорогу миру!» (Лк. 1:76-79).

стині: приготуйте дорогу Господню, рівняйте стежки Йому!» (Іс. 40:3). Також Іван закликав людей: «Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!». Проповідь Івана Хрестителя була наділена силою Божого Духу, тому це слово торкалося людських сердець і вони відповідали на нього щирим каяттям та відверненням від гріхів. «Тоді виходили до нього з Єрусалиму, з Юдеї та всіх околиць йорданських, і приймали хрещення в Йордані від нього, визнаючи гріхи свої.» (Мт. 3:5-6).

Але Івану випала честь також хрестити у водах Йордану Божого Сина Ісуса Христа: «Тоді прибуває Ісус із Галілеї понад Йордан до Івана, щоб хреститись від нього. Але перешкодив йому Ісус і говорив: «Я повинен хреститись від Тебе, і чи Тобі йти до мене?» А Ісус відповів і сказав йому: «Допусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю правду». Тоді допустив він Його. І охрестившись, Ісус зараз вийшов із води. І ось небо розкрилось, і побачив Іван Духа Божого, що спускався, як голуб, і сховався на Нього. І ось голос почувся із неба: «Це Син Мій Улюблений, що Його Я вподобав!» (Мт. 3:13-17). Іван задав слушне питання Христу щодо доцільності Його хрещення, тому що Господу не було в чому каятись. Але

Христос таким чином показав нам зразок служіння Богу, яке в обов'язковому порядку має починатися покаванням та хрещенням. Є обов'язкові умови, за яких наше хрещення буде дійсним, тобто, буде визнане Богом за укладення із ним завіту. Слово Боже навчав, що хрещення у воді не являється обмиванням тілесної нечистоти. Коли фарисеї разом із масами народу приходили хреститися до Івана, він викривав їх внутрішню сутність і не допускав до хрещення: «Роде зміїний, хто остеріг вас, щоб утікати від майбутнього гніву? Отож, принесіть достойний плід покавання!» (Мт. 3:7-8). Фарисеї чули проповідь Івана Хрестителя, але це слово не могло проникнути у їхні серця, оскільки вони насправді не любили Бога, а любили лише себе, різні почесті та славу від людей. Хоча фарисеї дуже добре знали закон та навчали інших, вони самі виконували його поверхнево, так, щоб лише показатися перед людьми. Через це Іван і викривав їх, не дивлячись на те, що вони мали дуже велику духовну значимість в тодішньому суспільстві, мали духовну освіту і вважалися зразковими людьми. Отож, обов'язковою передумовою хрещення має бути щире розкаяння у гріхах.

Також важливо вірно розуміти саму сутність хрещення. Під час хрещення Іван занурював людей у воду, але води Йордану не змивали гріх людей. Кожний хрещений отримував прощення гріхів завдяки своєму щирому розкаянню. У наш час, коли ми приймаємо хрещення у воді, то наші гріхи змиваються не водою, а дорогоцінною кров'ю Господа Ісуса Христа, пролітою на Голгофському хресті за гріхи усього світу. Деякі люди, що хибно вважають себе християнами, стараються на свято Господнього Хрещення обов'язково скупатися у крижаній воді в ополонці, щоб омитися від гріхів. Але цей святковий обряд не має нічого спільного із звільненням від гріхів. Зараз для нас води Йордану – це купіль Божого Слова, читаючи яке нам відкривається істина і ми пізнаємо Бога. Але спасаємося ми не знаннями, а щирою вірою та виконанням Слова Божого. Тому хочеться побажати усім нашим читачам зануритися у живильні води Божого Слова та благодаті Господньої, щоб мати справжнє прощення гріхів та вічне життя.

Співак Павліна

ОСОБЛИВЕ ПРИЗНАЧЕННЯ

Кожен з нас, людей, є особливим та унікальним творінням Божим. Немає жодної людини на землі з однаковими фізіологічними чи психологічними рисами, навіть якщо це близнюки. У Бога немає копій, лише оригінал, Він не штампує клонів, а створює лише довершені та унікальні творіння. Божя мета полягає в створенні особистості з наявністю волі, розума та емоцій, яка має свій голос та право вибору. На особисту для кожного ідентифікацію вказують перш за все наші фізіологічні відмінності. Наші відбитки пальців жодним чином не повторюються, а кожен із пальців на руках чи ногах містить певні візерунки – завитки, пеглі та дуги. Також наші очі є вікном нашої душі та вказують на ідентичність. Райдужна оболонка й сітківка ока є неповторними. За формою вуха також можна ідентифікувати людину, тому що складки і борозни вух у всіх різні. У кожного з нас різний візерунок на губах і язика, за яким також можна впізнати людину. Наші зуби відображають наш спосіб життя і можуть вказувати на харчові звички чи хвороби. Неповторними також є наш голос та хода. Усі ці особливості вказують на нашу унікальність серед мільярдів людей.

Наша неповторність говорить про особливий задум Творця для кожної людини. Окрім фізичної ідентичності Бог вклав в нашу душу певні дари та таланти, що також підкреслюють нашу індивідуальність. Кожен народжується з унікальними здібностями для виконання особливої мети, щоб по завершенні життєвого шляху зустрітися з Творцем та отримати від Нього винагороду. Тому основна мета нашої появи в цей світ полягає в пізнанні волі Божої для нас і дуже чудово, коли ми знаходимо саме своє місце на планеті земля. Щаслива та людина, що може з радістю та задоволенням виконувати

своє покликання, покращуючи життя та побут інших людей.

Головна мета ворога наших душ, диявола, це знищити або стерти нашу індивідуальність, зробити нас звичайними, такими, як інші. Цю тактику використовують всі диктаторські режими, для яких люди – це лише витратний матеріал. У фашистських та радянських концтаборах, в недалекому минулому, людей тримали за худобу, використовуючи замість імен лише номер, щоб таким чином розчинити їх серед натовпу. В радянському союзі навмисно створювали колгоспи, відбираючи у людей нажиті майно, щоб змусити всіх бути однаковими. Адже коли людей зганяють, як стадо, і роблять їх однаковими у всьому, тоді ними легше керувати, щоб чинити різні злі речі. Сатана завжди буде намагатися применшити нашу значимість в очах Божих, щоб ми не досягли тих висот, які для нас визначені Господом. Диявол не хоче, щоб ми були переможцями і виконавцями волі Божої, тому що це руйнує всі його плани по винищенню людства та бажанню нашкодити Богу.

У книзі об'явлення Івана Богослова написано: *«Хто має вуха, нехай слухає, що Дух промовляє церквам: тому, хто переможе, буде від Мене «прихована манна». І дам я тому білий камінь, а на камені тому буде написане нове ім'я, якого ніхто не знатиме, крім того, хто одержить його»* (Об'явл.2:17). Бог приготував для Своїх дітей особливі подарунки. Кожен, хто перемагатиме лукавого та свої пожадливості, отримає від Нього особливий прихований «смаколик», а найголовніше – отримає нове славне ім'я, яке буде бачити лише отримувач. Це підкреслює особистий підхід Бога до кожного віруючого в Нього, підкреслює, що кожен з нас особливе та улюблене Його дитя, а не безлика розмита маса. Білий камінець у давнину отримували переможці в спортивних змаганнях, який давав їм

можливість потрапити на різні урочистості в честь переможців.

«Отже, благаю вас, брати і сестри мої, через милосердя Божє віддайте життя своє Богу, як живу пожертву, що є свята й мила Богу. То буде вашим духовним служінням Йому. Не підкоряйтеся світу цьому. Краще нехай ваш розум зміниться і відновиться, щоб змогли ви пізнати й прийняти волю Божу, щоб збагнули ви, що є добре, досконале й бажане Богу» (Рим. 12:1-2). Апостол Павло закликає нас віддати та присвятити своє життя Господу, Тому, Хто не пошкодував заради нас Самого Себе. Хто прийшов на цю землю, щоб віддати Своє життя як викуп за наші гріхи і нам, безнадійним грішникам, подарувати надію. Віддати життя Господу означає віддячити Йому за Його незбагненну любов до нас, а далі послухати Бога, щоб піти за Ним, крок за кроком пізнаючи Його особисто та розуміючи волю Його на власне життя. Тоді, коли наша воля і бажання поєднуються з Божими думками, ми станемо найщасливішими людьми на землі, тому що воля Божя є добра, бажана і досконала для нас. Бог знає нас краще, ніж знаємо себе ми, бо він є Автором нашого життя. Він знає наші бажання, потреби та мрії, знає коли та що нам потрібно в житті. Господь заздалегідь потурбувався про те, щоб ми мали все необхідне забезпечення для досягнення остаточної мети.

Також Павло звертається до нас в своєму посланні до Ефесян: *«Завжди намагайтеся збагнути, що до впадоби Господу»* (Еф. 5:10). Для того, щоб краще пізнати Бога і те, що Йому до вподоби, потрібно звернутися до Його живого Слова, Біблії. Тоді наш розум почне оновлюватись, налаштовується на сприйняття Божого погляду та мислення стосовно нашого життя. Щоб більше зрозуміти Бога, нам треба спробувати або скуштувати те, що Він

пропонує, випробувати Його Слово на власному прикладі. Той, хто ніколи не випробував чи не перевіряв Боже Слово особисто, не може заявляти, що воно не працює. Щоб збагнути та розібратися в любому питанні, потрібно його ретельно вивчити та проаналізувати, тому що інакше це не працює. Тому пізнати волю Божу для себе означає «скуштувати» чи перевірити на ділі те, що говорить та пропонує мені Господь через Слово Своє.

Далі Павло навчає молодого Тимофія, якому було доручено пастирське служіння у Ефесі: *«Дбай про своє життя і вчення. Будь наполегливим у цьому, бо так ти спасеш і себе, і тих, хто тебе слухає»* (1-е Тим.4:16). Якщо ми хочемо отримати добрий результат і досягти поставленої мети, то мусимо бути наполегливими влюбій справі, тобто завжди йти до кінця. Успішна людина завжди дбає, щоб чітко дотримуватися певних істин у житті, як для побудови сімейних відносин, так і в бізнесі. Ось, що пише Павло до євреїв: *«Не полишайте ж мужності своєї, вона принесе вам велику винагороду. Ви мусите бути наполегливі, щоб виконати Божу волю й тоді отримати обіцяне Ним»* (Євр.10:35-36).

Тож нехай допоможе нам Господь бути наполегливими в пошуку свого особистого призначення, щоб нам пізнати та виконати всю волю Божу. Залишаймося собою, такими, якими створив нас Бог для Своєї особливої мети.

Скобелев Костянтин

ВИКОРИСТОВУЙ ТЕ, ЩО МАЄШ

Посвяченість... Час... Можливо-сті... Таланти... Ми схильні до того, щоб виправдовувати свою байдужість нестачею одного з перелічених факторів. Проте, якщо говорити чесно, зазвичай причина криється саме в проблемах із першим...

Часом ми являємо собою недалекоглядних мрійників, котрі вважають, що настане час, коли ми досягнемо ідеалу, або ж обставини будуть більш сприятливими.

Але насправді час лише проходить. Вітає, наче той пісок крізь пальці.

Наскільки цінною є людина, яка не шукає відмовок! Яка просто закачує рукави і робить. Для Бога, для Його слави, для Його народу, для своєї сім'ї. Не шукає винних. Не намагається перекласти свої обов'язки на когось іншого. Тверезо оцінюючи свої можливості, роблячи усе від себе залежне, а не посылить – віддаючи в Божі руки.

Ми не здатні змінити власне серце або сутність іншої людини. Проте у нашій владі – шукати Божого лиця і змінюватися, стаючи ближчими до Нього. У нашій владі – відкривати свої вуста і проповідувати Небесне Царство. Навіть найпростішими словами... У нашій владі жити так, щоб люди хотіли приходити до Того Господа, про Якого ми говоримо. Ми не спроможні зцілювати, але ми можемо ревно кликати Господа і очікувати зцілення від Нього. Ми не здатні на чудеса, проте ми знаємо Того, Хто здатен на все.

Не існує по-справжньому сильних людей, які є такими по своїй суті. Є лише слабкі люди у Всесильного Бога. І Він здатен наділяти силою, мудрістю, талантами та усім іншим.

Абсолютно все, починаючи від нашого спасіння, – не є нашою заслугою.

«Бо благодаттю ви врятовані через віру, і це ж не від вас; а дар Божий, щоб ніхто не хвалився» (Ефесянам 2:8). Це вище за наші можливості.

Важливо також розуміти, що у Бога інші критерії оцінювання, які кардинально різняться від тих, що нам нав'язує суспільство.

Бог дивиться не так, як ми. Він шукає вірні серця.

Коли пророк Самуїл прийшов, щоб обрати царя, навіть він, будучи глибокодуховною людиною, спершу звертав увагу на зовнішність, надаючи перевагу старшим синам – воїнам. Проте Бог обрав наймолодшого – Давида. Пастуха отари, якого навіть рідний батько не запросив на вечерю з великим пророком. З подальшої розповіді ми дізнаємося, що Давидові брати також не були прихильними до нього. А Господь бачив у ньому того, хто виконає Його волю.

«Знайшов я Давида сина Есеевого, чоловіка по серцю моему, котрий вчинить усю волю мою.» (Дії 13:22)

Необов'язково виділятися особливою зовнішністю, гостротою розуму чи силою, щоб догодити Богу. Його критерії інші. Вірність. Готовність викону-

вати Його волю.

«Бог вибрав «нерозумних», щоб прискоромити мудрих світу цього. Він вибрав немічних, щоб прискоромити сильних. Бог вибрав усе принижене й зневажене, все «немічне», щоб знищити все те, що «чогось варте», щоб ніхто не вихвалявся перед лицем Божим. Він – джерело життя вашого в Ісусі Христі, Який став нашою мудрістю з Божої волі, нашою праведністю, нашим освяченням і нашою спокутою.» (1-е Кор. 1: 27-30)

Усвідомлення перелічених фактів дозволяє нам краще розуміти природу речей. Якщо Господь забезпечує мене всім необхідним для життя і благочестя, то Він так само буде піклуватися за все необхідне для служіння.

Дуже показовою являється історія про примноження Ісусом їжі. Одне з найвідоміших чудес.

«І, як минуло вже часу доволі, підійшли Його учні до Нього та й кажуть: Це місце безлюдне, а година вже пізня. Відпусти їх, нехай підуть в осади та села близькі, і куплять собі чого їсти. А Він відповів і сказав їм: Дайте їсти їм ви. Вони ж відказали Йому: Чи ми маємо піти та хліба купити на двісті динаріїв, і дати їм їсти? А Він їх запитав: Скільки маєте хліба? Ідіть, побачте! І розізнавши, сказали: П'ять хлібів та дві риби. І звелів їм усіх на зеленій траві посадити один біля одного. І розлілись рядами вони, по сто та по п'ятдесят.

І Він узяв п'ять хлібів та дві риби, споглянув на небо, поблагословив, і поламав ті хліби, і дав учням, щоб клали перед ними, і дві риби на всіх поділив. І всі їли й наїлися! А з кусків позоставих та з риб назбирали дванадцять повних кошиків. А тих, хто хліб споживав, було тисяч із п'ять чоловіка!» (Мар.6:35-44)

Ісус не створив хліб з нічого. Він не взяв камені, щоб їх перетворити на їжу.

Він показав учням, а через Писання і нам, що ми маємо з вірою використовувати те, що ми маємо. А Він сильний примножити...

Багато можна взяти з цієї історії. Але я бажаю нам, щоб ми були готовими використовувати те, що вже маємо. Щоб ми бачили могутність Господа. А не ті труднощі, які постають перед нашими очима.

А наш Бог здатен дарувати найвищу премудрість неписьменним рибакам... Нагодувати тисячі з кількох хлібин. І використовувати нас для Своєї слави.

Нехай же примножиться наша віра! Благословінь.

Марк Лукін
Нефтенбах, Швейцарія

Пастор Олександр ЧМУТ, директор українського відділення Трансвіттового радіо, від початку війни багато звертається до церкви зі словом надії. До вашої уваги – кілька уривків із проповідей служителя.

УРОКИ В ЯМІ

Вирва, яка утворюється від ракети, може мати 5 м глибини і 8 м ширини. Тільки за перших 5 місяців війни в Україну прилетіло понад 2000 ракет. Вони лишили після себе 2000 ям. Може здаватися, що після всього, що трапилося, в Україні немає майбутнього. Ми самі ніби опинилися в ямі, із якої немає виходу. Але Бог дивиться на яму з іншої перспективи – як на плацдарм для благословень та унікальних можливостей.

Ще в юності Йосип потрапив до ями, яка забрала багато років його життя. Яма – це не завжди покарання чи наслідок твоїх гріхів. Іноді це наслідок того, що твої брати – орки, які заздять твоїм талантам і ненавидять тебе за правду. Рабство, дім Потіфара, тюрма – це ями, через які довелося пройти Йосипу. І в жодну з них він не потрапив зі своєї вини.

Яма – це не кінець, іноді це тільки початок благословень. Тільки уявіть: у 15 років Йосип кинули брати до ями, а в 30 років – він стає правою рукою єгипетського фараона. Трагедія України може стати початком чогось великого. Але «в ямі» Йосип провів довгих 15 років. Яма – це надовго.

Яма – це порожнє місце без води й спілкування, де тебе лишили без надії на життя. Це духовна пустеля. Коли не можеш читати Біблію, молитва тільки до стелі, в душі порожнеча. Це депресія, самотність, розчарування. Яма – це процес нашого життя.

У ямі Бог почав формувати характер Йосипа й готував його до великого успіху. У ямі Бог навчає нас мужності, людяності, справжніх цінностей. І це відбувається через страждання. Більшість мужів Біблії пройшли через яму. Сам Ісус Христос пройшов через яму. Пророчий псалом відкриває Його почуття: «Умістив Ти мене в глибоку могилу, до півми в глибинах...» (Пс. 87). У Посланні до євреїв написано, що Божий Син став досконалим через страждання. І він розуміє наші страждання.

Нам завжди хочеться оминати яму. Часом ми тікаємо, як тікав Йона. Я ні в якому разі не засуджую тих, хто тікає від війни за кордон. Але скажіть, якби перед вами був вибір: у ямі, але з Богом, чи деінде, але без Бога – що ви обрали б? Наша надія в тому, що з нами в ямі – Бог: «І був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя» (Бут.39:2). Виявляється, що навіть перебуваючи в ямі, можна мати щастя! Ми чекаємо, коли все закінчиться й

почнеться «світле майбутнє». Але Бог працює в ямі, творить чудеса в ямі!

Більше того – перебуваючи в ямі, Йосип міг бути благословенням для інших. Часто, коли нам погано, ми хочемо, щоб усім було погано... Йосип пережив зраду, полон, наклеп, але не нарікав. Що ми робимо, перебуваючи в ямі? Постійно незадоволені, вимагаємо справедливості, жаліємо себе? Тягнемо інших до себе в яму чи допомагаємо вибратися? Навіть коли Ісус Христос був розп'ятий, він піклувався про свою матір, про розбійника, який висів поруч із Ним.

Перебування в ямі для Йосипа скінчилося так само несподівано, як і почалося. Раптом раб, в'язень отримав владу. Та сама унікальна здібність (тлумачення снів), яка привела в яму, вивела його звідти. Бог може перетворювати ями на гори: «Ви задумували на мене зло, та Бог задумав те на добре», – сказав Йосип братам. «І знаємо, що тим, хто любить Бога... усе допомагає на добре» (Рим. 8:28). Грандіозна трансформація страждань у радість чекає нас попереду. Попереду нас чекає слава!

ЧОМУ БОГ МОВЧИТЬ

Продовжується жаклива війна, мільйони молитов зі всього світу щодня підносяться до неба. Лунає крик від безвиході, розчарування, болю... Попри це Бог не відповідає, принаймні так, як би нам хотілося. Тому дедалі частіше виникає запитання: «Чому Бог мовчить?»

Думаю, протягом історії це питання ставили тисячі людей. І серед них був праведник на ім'я Йов, який тікав від злого, боявся Бога – неймовірний чоловік. «Не було більше такого, як він», – це слова самого Бога. Несподівано в його життя приходять випробування небачених масштабів. Книгу Йова не можливо читати без сліз. Думаю, якби він жив сьогодні, то дуже розумів би всіх українців. Він був на нашому місці. За мить Йов втратив усе – майно, худобу, дітей... Думаю, сотні думок лізли в голову: «Господи, чому Ти допустив це? За які гріхи?» Він і гадки не мав, що Бог мав розмову з сатаною. Якби знати, то й легше було б усе пережити. Хіба не міг Бог з'явитися йому вві сні, попередити: «Буде важко, але Я тебе не покину!» Але Бог мовчав. Випробування прийшли раптово й без пояснень. Випробування, яких Йов не чекав, до яких не був готовий. Сьогодні Україна переживає нечуване горе. Чи міг хтось уявити, що на наших очах ігвалтуватимуть дітей, стиратимуть з лиця землі цілі міста? І при цьому небо мовчить.

Згодом Йов втратив ще й здоров'я. «Чи ж ми будемо приймати від Бога добро, а злого не приймемо?» – сказав праведник. «При всьому тому Йов не згрішив своїми устами». Уявіть, наскільки він був фізично й морально спустошеним у цей момент! Пройшов уже три-чотири тижні, а Бог не сказав ні слова...

Хочу поділитися кількома думками про те, чому Бог мовчить. По-перше, коли Бог мовчить – він говорить з дияволом. Написано, що ворог душі обмовляє Божих дітей день і ніч. Я не знаю, чому Бог дозволяє цьому негіднику робити свої чорні справи. Але після розмови Бога з дияво-

лом у наше життя зазвичай приходять випробування. При цьому Бог ставить межу, якої не дозволяє дияволу перейти.

«І промови Господь: Симоне, Симоне, ось сатана жадав, щоб вас пересіяти, мов ту пшеницю. Я ж молився за тебе, щоб не змінилась віра твоя» (Лк. 22:31–32). Ось ще одна розмова Бога з дияволом. Моя друга думка: коли Бог мовчить, Він слухає Ісуса Христа, Який заступається за нас. Коли вам здається, що Бог мовчить, – говоріть із Сином Божим, Який допомагає у наших випробуваннях.

Третя думка: навіть коли Бог нібито мовчить, Він все одно продовжує діяти в нашому житті. У притчі добрий самарянин врятував покаліченого мандрівника, хоча при цьому не промовив до нього ні слова.

Друзі Йова виявилися «даремними розрадниками». Вони казали, що Йов не знає Бога, що Бог просто так не посилає покарання. Якби вони жили в наш час, то сказали б: «Це Україні за її гріхи!» Але, як виявилось, вони помилялися. Третя думка: коли Бог мовчить, Він слухає, що говорять про Нього люди. Адже в моменти горя ми говоримо те, що насправді думаємо. Випробування виявляють стан нашого серця.

І нарешті заговорив Бог. Після Його промови Йов визнав: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе...» (Йов.42:5). У момент найбільшої трагедії Йов зустрівся з Богом, і Бог відкрився йому. І це головне, чого хоче Бог досягнути у житті кожного з нас. Далі неймовірні речі сталися з Йовом – у нього народилося знову 10 дітей, помножилося майно. І сьогодні для Бога немає нічого неможливого.

СЛОВО НАДІЇ ПІД ЧАС ТОРЖЕСТВА СМЕРТІ

Чому люди помирають, коли їм ще жити й жити? Що робити, коли смерть прийшла в дім? Ви стикалися з такими обставинами? Що відчували в той момент? Чи готові ви самі до переходу у вічність, якщо це трапиться сьогодні?

Тема смерті тепер більш ніж актуальна. У новітній історії України ще не було часу, коли навколо було так багато смерті. Причому смерті раптової, жакливої, для якої немає жодних логічних причин. Поряд з нами живуть десятки тисяч сиріт, удів, батьків, які втратили дітей... Смерть збирає в Україні рясний урожай. Але серед усього цього торжества смерті є надія. І ми маємо захопитися за неї.

З певної точки зору можна сказати, що Біблія – книга про смерть. Слово «смерть» там вживається понад 100 разів, «померти» – понад 500, «убивство» – понад 300. За кожним із цих слів – чиясь доля. Центральний вірш Біблії – Івана 3:16 – теж про смерть.

У першій книзі Біблії Адам уперше почув про смерть, ще не знаючи, що це таке: «З дерева знання добра й зла не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (ІМ.2:17). Але в останній книзі Біблії написано: «Бог кожну сліву з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті» (Об.21:4). Це наша надія!

Ми покликані дивитися на смерть

через призму воскресіння. Адже Ісус Христос переміг смерть: «Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» (1Кор. 15:55). «І не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні. Чи не два горобці продаються за гріш? А на землю із них ні один не впаде без волі Отця вашого. А вам і волосся все на голові пороховано» (Мт.10:28–30).

Не буває випадкової смерті. Якщо Бог контролює смерть горобців, то маємо бути певні, що жодна людська смерть не проходить повз Його увагу. Навіть якщо цю смерть запланували вороги України, навіть якщо це геноцид... «Дорога в очах Господа смерть богобійних Його!» (Пс. 115:6).

Бог може прославитися як через життя людини, так і через її смерть. Наприклад, апостолу Петру Божий Син сказав: «Коли постарієш, свої руки простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш... А оце Він сказав, щоб зазначити, якою то смертю той Бога прославить» (Ів.21:18,19). Петро усвідомив цю істину, прийняв її. Він вірив у те саме, що й апостол Павло: «Для мене життя то Христос, а смерть то надбання» (Фил.1:21).

Чи є смерть для тебе надбанням? Чи ти боїшся її, адже не довірився Господу? Чи молишся, щоб лишитися вірним Йому до смерті? Сьогодні смерть – це наша реальність. І до неї потрібно бути готовими.

Благовісник, № 2,2023
<https://blog.org.ua>

У КОЖНОГО ІЗ НАС СВОЯ ГОЛГОФА...

У кожного із нас своя Голгофа, Але її потрібно всім пройти. Хто на Христову став в житті дорогу, Той має і хреста свого нести.

Він не важкий є зовсім на початку. Бо невеликим Бог його дає. Як починаємо духовно ми зростати, Потрохи Бог вагу в нім додає.

Такі ж самі ідуть випробування. І ненавидять часом, як Христа. Та чи із наших вуст тоді лунає - «Ім, Господи, не порахуй гріха...»?

Поранені буваєм сатаною, Та хіба палить сонце як Його? Він перев'яже, підійде і заспокоїть. Йому ж й води там не подав ніхто.

Він під твого хреста плече підставить І скаже:»Синку, доню, поруч Я!» Його залишив на хресті Отець Сам, Щоби ось тут таких як я, спасать.

У кожного із нас своя Голгофа. Без неї ж нам у небо не ввійти. До неї із хрестом тяжка дорога, Та без хреста до неї не дійти.

А як підійдеш без хреста - на чому Стару свою людину розіпнеш? Відчуєш як Христову біль і втому? Ціну спасіння як побачиш теж?

Ми на Голгофу згідні йти звичайно. Та тільки як би якось... без хреста... А християн колись ще й розпинали... Такої Бог нам участі не дав!

Цінуй хреста, для тебе він не важкий. Господь лише по силі тобі дав. Він ніс тяжкий за люд, не обиравши. Найтяжчий хрест на Нього Бог поклав.

Л. Шпак

«ТИ ДОСЛІДИВ МОЮ СТЕЖКУ..., ПЕРЕДБАЧИВ УСІ МОЇ ДОРОГИ»

(післямова до свідцтва)

(Пс.138:3)

У попередньому номері нашої газети ми надрукували свідцтво наших братів з Гайсинської церкви про те, як Господь зберіг їм життя у страшній аварії. Нагадаю: 26 листопада минулого року музично-євангелізаційна група з церкви міста Гайсин була запрошена на Свято Жнив у с. Соболівку. На зворотньому шляху машина втратила керування на засніженій дорозі, з'їхала на узбіччя, і сухе дерево проширкнуло кабінку. З трьох людей, що сиділи попереду, в живих не мав лишитись ніхто... Але для Господа немає нічого неможливого! Так, були травми, рани, але всі лишилися живі!

Бог не тільки зберіг життя братам, але і оврачував їхні рани якнайшвидше. Вже на Різдваному служінні 24 грудня група славилася Господа у своєму повному складі. Були присутні брат Олег, якому гілкою розірвало ногу, брат Богдан, якому цією ж гілкою травмувало коліна та руку. Співала група, співав хор під керівництвом брата Богдана – алілуй! Слава нашому Господу, Він Всемогутній та милостивий!

І наостанок хочу привести слова брата Богдана: «У Слові Божому записані такі слова: «Ти дослідив мою стежку, передбачив усі мої дороги». Я вірю, що та дорога, якою ми їхали, була передбачена Господом. Дорогі друзі! Наше життя могло закінчитись 26 листопада, але ми того не планували. Благослови усіх нас Господь, щоб ми поміркували над усім своїм життям: «Чи готовий я сьогодні стати перед Богом?»»

Олена Ронжина

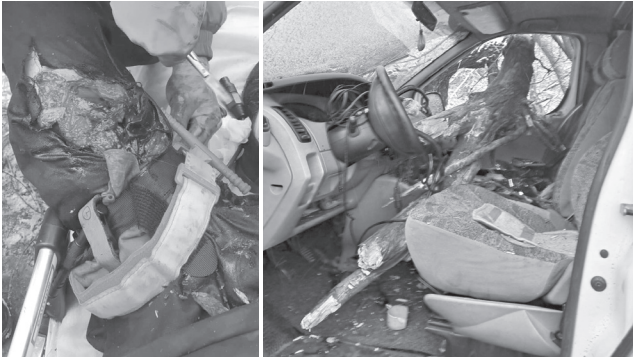

Фото з місця аварії 26 листопада 2023 р.

Фото з недільного служіння 24 грудня 2023 р.

ХРЕЩЕННЯ – ЗВИЧАЙНИЙ ОБРЯД ЧИ ВАЖЛИВЕ СЛУЖІННЯ БОГУ?

Одним з найдавніших свят у історії християнської церкви являється свято Хрещення Господня, святкування якого відбувається після радісних Різдвяних подій – приходу в цей грішний світ Божого Сина Ісуса Христа. Святкування Хрещення припадає на 6 січня (19 січня за старим стилем). Глибокий зміст цього свята закладений ще в давньому походженні його назви – «Спифанія», що означає явлення, або «Теофанія» – Богоявлення.

Дуже часто люди святкують різні свята, не знаючи їх справжнього змісту та того, яке місце займало це свято в житті людей, що жили раніше. Однак кожне свято має свій неповторний початок та життєву історію, від якої і походить його назва.

Очищення, омивання чи окроплення водою має дуже давню історію. Багато місць Старого Заповіту говорять нам про воду як про символ очищення в різних життєвих обставинах. Наприклад, омивання водою застосовували при деяких хворобах. «А очищуваний випере одіж свою й поголить усе волосся своє, і обмиється в воді, стане чистий. А потому ввійде до табору, і буде жити поза наметом своїм сім день. І станеться сьомого дня, поголить він усе волосся своє, свою голову, і бороду свою, і брови очей своїх, і все волосся своє оголить, і випере одіж свою, і вимие тіло своє в воді, і стане він чистий.» (Лев. 14:8-9). Зброю воїнів теж обмивали водою: «кожну річ, що видержить в огні, перепроводите через огонь, і стане чиста, тільки перше очищальною водою очиститься; а все, що не видержує огню, перепроводите через воду. І виперете одіж свою сьомого дня, і станете чисті, а потому ввійдете до табору.» (Чис. 31:23-24).

Відзначати свято Хрещення християни почали ще з апостольських часів. Основне значення цього свята говорить нам про

євангельську подію, коли Ісус Христос у тридцятирічному віці хрестився у водах Йордану від Івана Предтечі. Охрестившись від Івана, Христос в покорі виконав повеління свого Отця, показав нам приклад слухняності та вірності Божим заповідям. Опис цієї великої події читаємо в Євангелії від Івана. «Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: Оце Агнецъ Божий, що на Себе гріх світу бере! Це Той, що про Нього казав я: За мною йде Муж, що передо мною Він був, бо був перше, ніж я. І не знав я Його; та для того прийшов я, хрестивши водою, щоб Ізраїлеві Він з'явився. І свідчив Іван, промовляючи: Бачив я Духа, що сходив, як голуб, із неба, та зоставався на Ньому. І не знав я Його, але Той, Хто хрестити водою послав мене, мені оповів: Над Ким Духа побачиш, що сходить і зостається на Ньому, це Той, Хто хреститиме Духом Святим. І я бачив, і засвідчив, що Він Божий Син!» (Іван.1:29-34)

Святий Іван, ще від материнської утроби сповнений Духом Святим, по велінню Бога був посланий хрестити людей на знак очищення гріхів. Іван Христитель дуже сміливо та відкрито викривав євреїв, серед яких було чимало книжників та фарисеїв, привселюдно він голосно казав їм такі слова: «Як побачив же він багатьох фарисеїв та саддукеїв, що приходять на хрещення, то промовив до них: «Роде зміїний, хто вас надунав утікати від гніву майбутнього? Отож, учиніть гідний плід покаяння!» (Матв.3:7-8). І ті з них, які щиро каялись в своїх гріховних вчинках на знак свого смирення та усвідомлення гріховності, приймали хрещення Іванове.

В ті давні часи велика кількість грішних людей увійшла у Йорданські води. Христос же, не шукаючи іншого шляху, іншого водного джерела, хрестився у своїй покорі Отцю в тих же водах, де хрестилось без ліку грішників. Він завжди був близький до грішних людей. Безгрішний Христос не потребував очищення від гріхів. Та приймаючи хрещення від Івана, Ісус показав нам приклад слухняності та смирення перед волею Божою. Звершуючи це служіння, Ісус відкрив людям своє бажання та здатність бути близьким до них.

В своєму земному житті Ісус ніколи не був байдужим до людського горя та біди. Бачучи хворих, нужденних, образжених, Він ніколи не проходив мимо. Проходячи земні терени, Ісус випробував на Собі, як це: бути приниженим, обпльованим, зрадженним усіма. Писання говорить про Нього так: «Він погорджений був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хворобами...» (Іс.53:3). Думаю, що найтяжчим на цій землі для Христа було взяти на Себе всю тяжкість людських гріхів, які Він тілом Своїм підніс на дерево хреста.» Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево, щоб ми вмерли для гріхів та для праведности жили; Його ранами ми вздоровилися.» (1Пет. 2:24).

Прийняття хрещення для Христа не являлось символом очищення від гріхів, адже Він був безгрішний. В цьому служінні Христос отримав помозання Духом Святим на майбутнє служіння, адже саме після прийняття хрещення почалося все відкрите служіння Христа.

Послання до Галатів говорить нам такі слова: «Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса! Бо ви всі, що в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися!» (Гал. 3:26-27) Охрестившись водним хрещенням, ми не тільки стали членами Христової церкви, приймаючи хрещення, ми не тільки зодягнулися в церкву, та передусім ми зодягнулися у Христа, у Його святий образ. Зодягнутися у Його образ – це означає мати ту ж природу, що і Христос, ті ж якості характеру. Це означає – скинути з себе ту стару гріховну природу старої людини, втопивши її у водах Йордану. І, виходячи з води, зодягнутися у нову природу Христа. Ось воно, те нове місце у Христі. З моменту прийняття хрещення Бог дивиться на нас як на відображення Свого Сина.

Згадуючи хрещення Христа, ми повинні пам'ятати також наше хрещення. Хрещення Христа та наше хрещення нерозривно зв'язані одне з одним. Ми повинні замислитись: чи виконуємо ми те хрещення, яке колись прийняли в ім'я Ісуса Христа. Адже з виходом з води процес хрещення не закінчується, а тільки починається, він повинен виконуватись нами щодня, поки ми живемо на цій землі. Нам необхідно оновлювати наш союз з Богом, який ми заклали в момент нашого хрещення. Як часто у повсякденному житті ми замислюємось

про наше хрещення як про початок нашого нового життя у Христі Ісусі? Бо хрещення є початок нашого нового покликання у житті!

4 глава Євангелії від Матвія розповідає нам про те, які великі спокуси від диявола прийшлося перенести Христу одразу же після прийняття хрещення. Але Христос був твердий у Своєму покладанні та слухняності Отцю, Він був непохитний у Своїй вірі.

Так само, як в житті Христа прийшли спокуси від диявола, так і в житті християнина неодноразово приходять спокуси, випробування його віри та відданості Богу.

Чому ж свято Хрещення ще називають Богоявленням? Тому що в день хрещення Господа на Йордані Бог явився людям у Святий Трійці: Він явився як Бог Отець у гласі, Син Божий явився в тілі та Дух Святий явлений був у вигляді голуба, що сходив на Христа. Такого явища ніхто з людей не міг очікувати.

Чимало людей, святкуючи свято Хрещення, задовольняються «хрещенським купанням», насправді не замислюючись про те, що собою представляє хрещення на підґрунті Слова Божого. Інші ж задовольняються придбанням «святої води», яка у їх розумінні допомагає у багатьох складних життєвих обставинах, що ніяк не підтверджує Святе Письмо. Звершуючи ці мертві обряди, вважають, що вони є прямим доказом їх великої віри в Бога. Та, власне, не зроблять найменшого кроку в сторону покаяння та прийняття віри у Христа як Спасителя, щоб спасти свою грішну душу та вивратись з влади гріховного мороку. Мертве звершення обряду «купання» нітрохи не наближає людину до спасіння Божого, а лише на коротку мить дає хибне заспокоєння та відчуття певного очищення гріхів шляхом хрещенського купання. Занурення у хрещенську ополонку ніколи не очистить людину від гріхів, якщо метою цього занурення не є подальше служіння Богу. Святе Письмо говорить, що хрещення – це обітниця перед Богом. «Того образ, хрещення не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Божого доброго сумління, спасає тепер і нас воскресенням Ісуса Христа.» (1Пет. 3:21).

Нехай благословить Вас усіх Господь та наставить на істину!

Наталія Бахтинська.

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїєї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, ввійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Левка Лук'яненка, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00,18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень
(благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147
МФО 305299, ОКПО 14360570 Вф ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна

Надруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м. Вінниця, вул. Чехова 12а,
тел.: (0432)55-63-97. Зам.2420701
Наклад: 1000 примірників.

